

РАЗКАЗИ ЗА КУЧЕТА

За най-верните приятели с любов

Издателство

 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

РАЗКАЗИ ЗА КУЧЕТА. За най-верните приятели с любов; Антон Чехов; Александър Куприн; Александър Серафимович; Бернхард Келерман; Бруно Травен; Джеймс Оливър Кърууд; Джек Лондон; Джойс Странгер; Елин Пелин; Зигфрид Щайнер; Йордан Йовков; Кити Ритсън; Михаил Зошченко; Ото Олшер; Симеон Андреев; Ърнест Томас Ситън; Ярослав Хашек; стр. 256

Преводачи: Антоанета Горинова; Живка Рудинска; Красимира Абаджиева; Наташа Стоянова; Никола Толчев; Светомир Иванчев; Симеон Андреев; Таня Балова

Интелигентността на кучетата е сравнима с умствените способности на двегодишните деца. Те могат да запомнят около 250 команди, изразени с жестове и думи, могат да броят до пет и да решават елементарни математически задачи. И това не са единствените любопитни факти за тези удивителни животни. Те са невероятно мили и изключително лоялни същества, които не познават предателство и коварство. Кучета и хора от векове живеят заедно, споделят ежедневието си и се радват на истинска, чиста и неподправена любов. Много автори в световната литература са посветили на тази дружба дълбоко проникновени истории, които ще докоснат най-тънките струни в душата ви и ще напълнят очите ви със сълзи от умиление, радост или жал.

Посвещаваме този сборник на най-верните приятели на света, онези, които не познават подлостта и двуличието и са винаги готови да ни последват, независимо колкото е труден пътят напред.

**За покупки на книги от сайта
www.paritetbg.com – 20% отстъпка.**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-485-2

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Зигфрид Щайнер</i> ТЕРИ.....	7
<i>Бруно Травен</i> ДУШАТА НА КУЧЕТО	19
<i>Кити Ритсън</i> ТУРИ И НЕГОВИЯТ КОН	33
<i>Михаил Зашченко</i> КУЧЕШКИ НЮХ.....	47
<i>Бернхард Келерман</i> СЕНГ	51
<i>Ото Олшер</i> ДОГЪТ.....	60
<i>Александър Серафимович</i> ТРИМАТА ПРИЯТЕЛИ	67
<i>Елин Пелин</i> ГЕНИАЛНОТО КУЧЕ.....	89
<i>Ърнест Томпсън Ситън</i> СНАП. ИСТОРИЯТА НА ЕДИН БУЛТЕРИЕР	94
УЛИ. Историята на едно жълто куче	114

Симеон Андреев

БЕЗДОМНИ 132

Джойс Странгер

СИРА И 700-ТЕ АГНЕТА..... 136

И НЕОЧАКВАНО ПАДНА СНЯГ..... 145

Александър Куприн

ПИРАТКА..... 156

Йордан Йовков

БАЛКАН..... 169

Джеймз Оливър Кърууд

ЧУДОТО (откъс от Дивото куче Казан)..... 192

Ярослав Хашек

ЗА НАЙ-ГРОЗНОТО КУЧЕ БАЛАБАН..... 206

Джек Лондон

ДЯВОЛА..... 213

ПРИЯТЕЛ..... 234

Антон Чехов

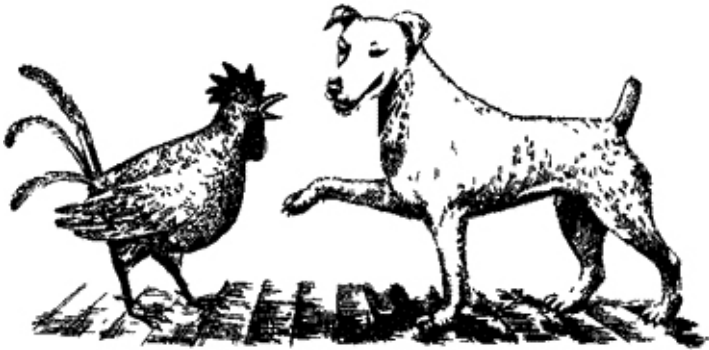
БЕЛОЧЕЛОТО КУТРЕ 243

*Кучето не се интересува дали сте
богати или бедни, умни или глупави.
Дайте му сърцето си и то ще ви даде
своето!*

Зигфрид Щайнер

ТЕРИ

Беше 1916 г. Ние, които бяхме на първа линия, пак нямахме късмет. Трябваше да сме-ним полка, който понесе тежки загуби. Нашите придвижвания се извършваха само под защитата на нощта. Трябваше да се движим напълно безшумно, най-малкото невнимание можеше да предизвика нов огнен ураган. Уморените войници от моя взвод се промъкваха покрай стените на окопите. Проверявайки позицията, доколкото е възможно в пълна тъмнина, забелязах нещо светло, което се движи много близо до мен. Сkochих напред и хванах кучето за нашияника. Кучето не ме ухапа, тъй като беше много слабо и се остави да го

вдигна без съпротива. Прошепнах успокоителни думи на кучето и то дори не се опита да избяга.

В светлината на бавно изгряващата безнадеждна зора разпознах в нощната си находка чистокръвен гладкокосмест фокстериер. Сега вече кучето не се отделяше от мен. По-късно се оказа, че кучето е на един майор. Дали майорът е загинал, или са се изгубили с кучето при отстъплението на полка, не разбрах точно и не се опитах да разбера. Тази нощ получих прекрасен другар, който дълги години ме даряваше с неизменна любов и вяроност.

Още на следващия ден темпераментният фокстериер стана любимец на целия взвод. Италианците безмилостно атакуваха нашия участък от фронта. Битка след битка, понасяхме тежки загуби и въпреки това бях щастлив да видя, че моите войници пазят малкото куче, което нарекох Тери. Очевидно той беше запознат с грохота на войната и огъня на оръдията, но въпреки това експлозиите на шрапнели и гранати го докарваха до лудост. Пъргавото пале не можеше да се успокои, скачаше след малките облаци, висящи във въздуха, и се опитваше да ги хване. Капитанът се смееше на моята придобивка и наричаше Тери истински австрийски воин.

От противника ни делеше телена ограда, зад която имаше ничия земя с ширина не повече от 60 метра. От двете страни лежаха снайперисти, които наблюдаваха всяко движение на позицията. Загубите ни се увеличиха и постепенно моите войници се обезсърчиха. Един от моите другари,

лейтенант П. Грос, който имаше напълно основателни надежди в мирния живот да стане звезда на оперния небосклон, една вечер, когато оръжията утихнаха и настъпи невероятна тишина, изпя арията на Рудолф от „Бохеми“. Когато свърши, „оттам“ се разнесоха бурни аплодисменти и виковете „Бис!“ и – сякаш по договоряне – на следващия ден повече почивахме, отколкото воювахме.

В крайна сметка получихме заповед да сме готови. Трябваше да ни смени румънски полк. Докато се приготвяхме, случайно видях Тери да гони плъх. Тази измет избяга през ръба на рова зад телената ограда и изчезна към вражеските окопи. Кучето с ловна страст се втурна след нея. Изтръпнах от ужас. Подсвирквах и подсвирквах, но всичко беше безполезно. Здравчът, необходим за изтеглянето ни от нашите позиции, отдавна беше настъпил и ние бяхме принудени да напуснем незабавно. Дойдоха румънците, предадох позицията на техния офицер. Нашият Тери изчезна завинаги.

По възможност, под прикритието на нощта, трябваше да стигнем до мястото, определено ни за почивка, разположено на много километри от фронтвата линия. Движенията на многобройни войски и непрестанните дъждове превърнаха пътя, по който вървахме, в блато, което причиняваше на и без това изтощените войници ненужни страдания.

На разсъмване, след дълъг преход, най-после стигнахме до мястото. Погрижих се да настаня моите смели, мръсни и мокри войници възможно

най-добре по селските къщи. Моят адютант ми намери направо шиказна квартира за нощувка: в допълнение към обичайните насекоми имаше дори нещо, което приличаше на легло и покривът не течеше. До този луксозен апартамент се качвах по стръмна дървена стълба. Гърмежите на оръдията се превръщаха в далечен тътен, пропорционално на отдалечаването ни от фронта. Само шумът от постоянния дъжд се усили, но намерихме добър подслон и вече не ни пукаше от дъжда. Сега само сън, сън, сън... Сетих се за едно кученце, което може би вече не беше между живите. Стана ми толкова жалко за него, колкото ти става жалко за добър другар. С тези мисли заспах и спях цели десет часа.

Два-три дни по-късно, легнал на леглото си след вечеря, пишех писма до родителите си и изведнъж чух трополене по стълбите. Не можех да повярвам на очите си, привижда ми се... но това, което се появи в края на счупеното старо стълбище, всъщност беше нашият малък Тери! Скочих и вдигнах малкото мокро и мръсно кученце. Каква бурна среща! Кучето не можеше да се успокои! То лаеше, скимтеше, разказваше ми всичките си приключения. Моят адютант донесе вода и ние започнахме да го мием, придавайки му отново вид на спретнато полково куче. Моите войници го поздравяваха радостно, за него имаше много вкусни хапчици. Накрая легна на леглото ми, сви се на кълбо и спа до следващия ден. Все още не можех да разбера как Тери намери следите ми по толкова изтърбушен и кален път? Но, слава богу, има неща на земята, недостъпни за нашия разум.

Не минаха и няколко дни и се появи при нас още едно същество. Един ден, по време на обяд, изведнъж видяхме много необичаен гост – това беше горд бял петел! Спря на прага и внимателно огледа мен, кучето и цялата квартира. Очевидно му хареса. Когато дойдох на себе си, учтиво го поздравих, което той взе под внимание. Първо го нахраних, с което предизвиках още повече доверие. Скоро фокстериерът започна да свиква с новия наемател, който дори не мислеше да ни напуска. По време на война се случват странни неща и с течение на времето човек спира да се изненадва от каквото и да било. Нелошата петелска идея – да остане под наша закрила – имаше основание. Войниците имаха само една вековна представа за предназначението на домашните птици, а петелът очевидно вече беше преживял нещо след евакуацията на селяните. От някога много ефектните му пера на опашката беше останало само едно като свидетелство за някогашния лукс. Бързо приучих кучето към петела, но вечер Тери много досаждаше на петела с игри. Хрумна ми идеята да закача каската си на един пирон до главата на леглото. С падането на нощта белият петел, на име Дон Загора, окупира новата си квартира.

Животът ни щеше да е почти безметежен, ако не беше лошият навик на Дон Загора да кукурига на всеки час през нощта и разбира се, да ни събужда. Започна спешно обучение. Щом петелът се готвеше да пропее, протягах ръка и леко го шляпвах. Той прилякваше: такова отношение не му

беше по вкуса. Накрая се научи да пляска с крила и да отваря човката си, без да издава звук. Колко нощи прекарахме с другари, пийвайки червено вино и разговаряйки, а моят мълчаливо кукуригащ петел често ни даваше повод да се смеем от сърце.

Добрата съдба най-после ми подари отпуска. Цели 18 месеца не бях си ходил вкъщи и радостно започнах да си опаковам багажа. Това реши съдбата на Дон Загора. Тери, разбира се, взех със себе си. Оставих петела на грижите на фелдфебела, който ми обеща да се грижи добре за него. На връщане не намерих Дон Загора. Смутеното увъртане и уловки на фелдфебела не ми позволиха да се усъмня в сполетялата го съдба. Жал ми беше за петела, трябваше да го взема с мен или да го дам на моя адютант, който заедно с мен излезе в отпуска.

Трябваше да прекарам първите два дни от моята твърде кратка отпуска във Виена. Щастливо събитие след дългия престой на фронта! Първо ме заведоха в парк- хотел „Хюбнер“, където наех красива стая с изглед към парка „Шьонбрун“. Известно време се привеждах в приличен вид и вечерта вече бях в компанията на приятели и колеги от университета. Пихме хубаво дунавско вино, говорехме за онези, които ги нямаше, които воюваха на други фронтове. Спомнихме си и онези, които никога повече нямаше да бъдат с нас.

Когато най-накрая стигнах до стаята си, се зазоряваше. Ужасно съжалявах за всеки загубен час, прекаран в сън. И въпреки това се събудих доста

късно, Тери го нямаше нито в стаята, нито в коридора. Облякох се моментално. Питах прислугата, но никой нищо не знаеше. Нерешително стоях на площада и не знаех къде да търся кучето. Може би е тръгнал по стъпките на някоя виенска красавица? Тогава ще трябва да чакам доста дълго завръщането му. Обърнах се обратно към хотела и минавайки покрай двореца „Шьонбрун“, откъдето главната алея се откриваше пред очите ми, изведнъж видях светла точка в далечината, която все повече се превръщаше в моя Тери! Как успя да премине през строго охранявания вход? Стоях малко встрани и можех да гледам как Тери спокойно прекоси оживената улица и тръгна с достойнство към хотела, където портиерът вече беше наясно. Кучето намери етажа и седна пред вратата ми в очакване. Оттогава трябваше да го държа на каишка, въпреки че той бе много изненадан от това.

След като посетих своя университетския преподавател, бях свободен само вечерта, за да посетя приятел ловец. Моят приятел, без да знае за пристигането ми, излязъл от къщи, но съпругата му и малкият му син Хуберт ме помолиха да изчакам. Въведоха ме в уютна всекидневна и тогава щастливото момче ми показа бялата мишка, която му подариха за рождения ден. Мишлето лудуваше в голям стъклен съд с голямо колело, на което животинчето можеше да тича. Тери с наклонена настрани глава седеше наблизко и наблюдаваше мишката с нарастващо любопитство. Тя отново се качи на колелото, а момчето, въду-

шевено, с усърдие, показваше новата атракция и въртеше колелото все по-бързо. Той беше убеден, че доставя удоволствие на мишката, в което се съмнявах. Но преди да успея да спася положението, нещастieto вече се случи. Горката мишка, която не издържа на скоростта, се откъсна от колелото и описвайки дъга във въздуха, полетя право в устата на Тери. Беше тъжно! Тери отново седеше неподвижно, но сега от устата му стърчеше миша опашка.

Момчето напразно търсеше мишката си и аз трябваше да му кажа каква катастрофа стана. После хванах плачещото момче за ръка и отидох до най-близкия зоомагазин, където справедливостта и загубата бяха възстановени. Междувременно моят приятел се върна и се смя от сърце на малкия късмет на Тери в лова. По-късно, когато започнахме да се сбогуваме, посъветвах малкия Хуберт да не върти новата мишка в колелото толкова бързо, за да не излети в небето. Сега вече момчето се смееше.

На следващия ден трябваше задължително да посетя моя командир. Той също бе отпускан и за първи път видя малкия си син, който се родил преди шест месеца, когато баща му беше на фронта. Получих приятно поръчение от името на моите другари да поднесе цветя и да пожелае щастие на младата и красива жена на командира. Разбира се, беше ми позволено да се полюбувам на малкото мъничко човече с розови бузки, спящо в нежна дантела в малко легло кошница.

Тери, като добре възпитано куче, стоеше до крака ми и послушно ме последва в гостната. Легна в краката ми. Бях поканен на масата и както е често срещано сред войниците, скоро започнахме да говорим за събитията на фронтовата линия. Младата жена слушаше с интерес разказите ни. Беше неприлично да удължавам посещението и аз станах и се сбогувах с домакинята и с моя командир, като им изразих уважение и благодарност. Но къде е кучето? Боже мой! Вратата на детската стая беше отворена и ние веднага се втурнахме. Изстинах, бях готов да потъна в земята при вида на ужасната картина, която се разкри пред очите ми. В дантела, плътно притиснат до топлото бебе, лежеше Тери. Ръцете на бебето бяха обвили с любов бялата шия на кучето. Сигурно отдавна са заспали заедно. Когато се приближихме, Тери изскочи от кошницата. Моят командир ме прониза с поглед, който не се забравя за цял живот! Ясно е, че при такива обстоятелства, след като измърморих много извинения, излетях като куршум! По-късно, след завръщането си в полка, командирът често разказваше тази история, предизвикваща общ бурен смях.

Същата вечер трябваше да отида в Крицендорф, където чичо ми Рудолф живееше в лятната вила. Този чичо Рудолф, много обичан от всички ни, беше зашеметен от щастие да ме види след толкова тежки месеци. За наша обща радост чичо ми временно бе станал сламен вдовец, така че, разбира се, всяка вечер посещавахме винарската изба. Къщата, наета от чичото, принадлежеше на